

To sønderjyske Minder.

Dagbogsoptegnelser af *Elise Lindberg.*

I.

Et Minde fra 1848.

Medens jeg holdt Børneskole i Hvidding, var jeg en Dag sammen med den Familie, hvis Børn jeg underviste, i Besøg hos Sognefogden, hvor fem Gæster vare samlede. Talen faldt, som saa ofte der nede, paa Krigsaarene, og det var netop 48, der taltes om.

„Ja,“ sagde Sognefogden, „før den Tid kaldte vi os altid Holstenere — eller danske Holstenere. Jeg og en af mine Kammerater var den Gang Kniplingskræmmere, og gik hvert Foraar ad Danmark til med vore Kniplinger; vi havde et godt Tilhold i Nærheden af Roskilde, der havde vi altid Nattelogis, og bleve venligt modtagne. Vi kom til den Gaard, hvor vi plejede at søge Nattekvarter, hen ad Aften en Dag i Marts Maaned 48. Oprøret var den Gang brudt ud, men vi vidste intet derom. Da vi kom ind i Gaarden, og Folkene saa os, raabte de: „Vil I se til at komme ud, I Forrædere, I Oprørere, som ere Skyld i, at vi faa Krig og skulle slaas med Tyskerne.“

Vi bleve jo helt altererede og sagde, vi vare lige saa gode danske som de selv, og vi havde da ikke gjort Oprør. Men de raabte, at alle vore Ulykker vare Holstenernes Skyld, og vi skulde se at skrubbe af i en Fart, os vilde ingen have med at gøre. Vi gik da meget forknytte hen til en anden Gaard og bad, om vi maatte blive der om Natten, men de vare endnu værre end de andre, thi de pudsede deres Hund paa os, og kaldte os Forrædere, som skulde jages ud af Landet snarest muligt. Saa gik vi da, og da vi hørte, at de Rendsborg Fanger vare slupne løs, og at Tysken skændte og brændte i hele Egnen mellem Tønder og Ribe, saa skyndte vi os hjem alt, hvad vi kunde, og frygtede jo, at hele Hvidding var brændt. — Da vi kom hjem, var der nu ikke sket noget af den Slags, men min gamle Fader sagde til mig:

„Medens I have været borte, have vi faaet et nyt Navn. Vi maa ikke længere kalde os Holstenere, men *Slesvigere*.“ — Ja, det var nu ogsaa kun, fordi vi havde kaldt os Holstenere, at Folkene derovre paa Sjælland vare saa haanske imod os, saa det, kunde vi forstaa, var godt at slippe det Navn. — Saadan bleve vi nu ved at hedde Slesvigere, lige til 64, men siden den Tid er det ikke godt nok, thi nu ere vi blevne Sønderjyder.“